Μια από τις πιο μισητές αλλά και πιο χρήσιμες εφευρέσεις είναι το… ξυπνητήρι. Η αναγκαιότητά του όμως έχει διαπιστωθεί από τα πανάρχαια χρόνια. Με τα κοκόρια να είναι παγκοσμίως τα πρώτα «ζωντανά ξυπνητήρια» το ξημέρωμα. Από τους πρώτους που προχώρησαν πέρα από τα κοκόρια ήταν ο φιλόσοφος Πλάτων. Ο Αθήναιος περιγράφει ένα μεγάλο ρολόι νερού που ο Πλάτων κατείχε και που ηχούσε μέσα στη νύχτα: Ο φιλόσοφος ξυπνούσε και προετοιμαζόταν για την πρωινή διδασκαλία. Ανάλογο ξυπνητήρι σε ρολόι νερού περιγράφει ο Κασιόδωρος (περίπου 485 – 585): Ηχούσε συγκεκριμένη ώρα σε μοναστήρια καλώντας τους «στρατιώτες του Χριστού» να ξυπνήσουν.

Ένα εντυπωσιακό ξυπνητήρι επινοήθηκε στην Κίνα από το βουδιστή μοναχό και εφευρέτη Yi Xing (683 - 727). Και σε τέμενος έξω από τη Δαμασκό, ο Άραβας μηχανικός Kaysarani εγκατέστησε στα 1154 ρολόι που ηχούσε κάθε ώρα.

Από τον ΙΓ’ αιώνα, σε πύργους ανά την Ευρώπη (στην Ιταλία κυρίως) έκαναν την εμφάνισή τους μηχανικά ρολόγια τοίχου που ηχούσαν σε προκαθορισμένη ώρα κάθε μέρα. Ένα τέτοιο ρολόι, που υπήρχε στη Φλωρεντία, περιγράφει ο Δάντης (1319). Και το ρολόι της εκκλησίας του Αγίου Μάρκου, στη Βενετία, παρ’ όλο που συναρμολογήθηκε στα 1493, ηχεί ακόμα. Ρολόγια με ξυπνητήρια, στα οποία κάθε φορά να ρυθμίζεται η επιθυμητή ώρα για να ηχήσουν, έχουμε από τον ΙΕ’ αιώνα.

Το πρώτο ατομικό μηχανικό ξυπνητήρι δημιουργήθηκε στα 1787 στο Νιου Χαμσάιρ των ΗΠΑ, από τον Levi Hutchins: Ηχούσε στις 4 κάθε πρωί και τον ξυπνούσε, για να μπορεί να βρίσκεται έγκαιρα στη δουλειά του. Όμως, το πρώτο ρυθμιζόμενο ατομικό μηχανικό ξυπνητήρι επινόησε ο Γάλλος εφευρέτης Αντουάν Ρεντιέ που πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας στα 1847. Από εκεί κι έπειτα, η εξέλιξη υπήρξε ραγδαία. Σήμερα, πιο εύχρηστα θεωρούνται τα ξυπνητήρια στα κινητά τηλέφωνα, όπου ο κάθε ενδιαφερόμενος επιλέγει και τον ήχο, με τον οποίο επιθυμεί να ξυπνήσει.

(Έθνος της Κυριακής, 10.1.2010) (τελευταία επεξεργασία, 25.10.2010)